

Sygn. akt I ACa 852/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SA Elżbieta Bieńkowska SA Beata Wojtasiak (spr.)
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. C.**

przeciwko **S. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 18 września 2013 r. sygn. akt VII GC 162/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- zasądza od pozwanego S. K. na rzecz powoda Z. C. kwotę 88.677,67 (osiemdziesiąt osiem tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem 67/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2013 o roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie (odsetek);
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- nakazuje ściągnąć od pozwanego S. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 4434 złotych tytułem brakującej części kosztów sądowych;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego S. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 4434 złotych tytułem brakującej części kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód Z. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w pozwie skierowanym przeciwko S. K. domagał się zasądzenia kwoty 88.678,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych, szczegółowo wymienionych w pozwie i z kosztami procesu. Opierając swe powództwo na przepisie art. 299 k.s.h. powód wskazywał, że w czasie powstania zobowiązania pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...) z siedzibą w miejscowości S.. Roszczenie pozwu obejmowało należność wynikającą z dwóch tytułów wykonawczych uzyskanych przeciwko tej spółce: na kwotę 76.428,36 złotych w sprawie sygn. akt VII GNc 31/13 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz na kwotę 6.741,63 złotych w sprawie sygn. akt VII GNc 327/13 Sądu Rejonowego w Białymstoku

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie wziął udziału w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 18 września 2013 roku oddalił powództwo i odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi.

Sąd ten ustalił, że powód wykonał na rzecz (...) z siedzibą w miejscowości S. roboty budowlane o wartości 88.678,00 złotych, co potwierdzają wystawione faktury VAT, przy czym spółka dokonała jedynie częściowej opłaty faktury VAT nr (...) z dnia 30.08.2012 r. W dniu powstania zobowiązania pozwany pełnił funkcję członka zarządu tej spółki. Dnia 14 stycznia 2013 wspólnicy (...) podjęli uchwałę w przedmiocie rozwiązania spółki i ustanowienia likwidatora w osobie pozwanego.

Z dalszych ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że nakazem zapłaty z dnia 18.01.2013 r. o sygn. akt: VII GNc 31/13 Sąd Okręgowy w Białymstoku nakazał (...) zapłatę na rzecz powoda kwoty 76.428,36 zł wraz z kosztami procesu. Z kolei dnia 19.02.2013 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku nakazem zapłaty o sygn. akt: VIII GNc 327/13 zasądził od (...) na rzecz powoda kwotę 6.741,63 zł oraz koszty procesu. Wobec niezaspokojenia roszczeń, powód skierował sprawę na drogę egzekucyjną, w trakcie której wyegzekwował jedynie kwotę 1.264,82 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że postanowieniem z dnia 21 marca 2013 r. ogłoszona została ogłoszono upadłość (...) obejmującą likwidację majątku dłużnika (k. 85). Z tego względu postępowanie egzekucyjne, zmierzające do wyegzekwowania należności objętych nakazem zapłaty wydanym w sprawie VII GNc 31/13 uległo zawieszeniu z mocy prawa w trybie art. 146 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Natomiast z nakazu zapłaty wydanego w sprawie VIII GNc 327/13, to zważywszy na fakt uzyskania klauzuli wykonalności w dniu 10 maja 2013 r. tj. po ogłoszeniu upadłości, egzekucja nie mogła być już wszczęta.

Powyższe okoliczności pozostawały bezsporne.

Mając na uwadze te ustalenia, Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania, ukształtowana w art. 299 k.s.h., uzależniona jest od wykazania przez wierzyciela tytułem egzekucyjnym istnienia niezaspokojonej wierzytelności w stosunku do spółki, bezskuteczności egzekucji tej wierzytelności z majątku spółki, a także pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu spółki w czasie, w którym istniało zobowiązanie. Członek zarządu może uwolnić się od tej odpowiedzialności w następujących przypadkach: wykaże że we właściwym czasie złożył wniosek o upadłość albo postępowanie układowe; gdy nie doszło do złożenia takiego wniosku ale nie nastąpiło to z jego winy; gdy nawet nie zgłoszono wniosku lub nie wszczęto postępowania układowego, a wierzyciel nie poniósł szkody. Ciężar dowodu w takich przypadkach spoczywa na pozwanym członku zarządu.

Przekładając powyższe na analizowany stan faktyczny Sąd I instancji wskazał, że powód wprawdzie legitymuje się tytułami egzekucyjnymi przeciwko(...)S., tym niemniej nie wykazał on bezskuteczności egzekucji, jako podstawowej przesłanki warunkującej uwzględnienie powództwa..

Sąd Okręgowy zauważył, iż stan bezskuteczności egzekucji wobec Spółki może być stwierdzony każdym dowodem, z którego wynika brak możliwości zaspokojenia wierzycieli i stan ten należy rozpatrywać nie na datę wytoczenia powództwa w przedmiocie wystąpienia z roszczeniem w trybie art. 299 k.s.h., a na datę zamknięcia rozprawy. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2008 r. III CSK 12/08, Sąd Okręgowy podkreślił, że roszczenie z art. 299 k.s.h. należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeżeli po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji okaże się, że wierzyciel może uzyskać jednak zaspokojenie od spółki, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu. Zdaniem Sądu znamionem było, że prowadzone przeciwko spółce postępowanie upadłościowe nie zostało umorzone, co daje szansę zaspokojenia tam powoda, zwłaszcza że - jak Sąd wskazał - na datę ogłoszenia upadłości, tj. 21 marca 2013 roku spółka dysponowała majątkiem w postaci gotówki (ok. 20 000 zł) ruchomości (ponad 5 000 zł) zapasów towarowych (ok. 23 000 zł), czy też środków obrotowych (ok. 500 000 zł).

W rezultacie powództwo przeciwko członkom zarządu (...) w trybie art. 299 k.s.h. Sąd I instancji ocenił jako przedwczesne. Dodatkowo Sąd zauważył, że powód nie wykazał także przesłanki bezskuteczności egzekucji odnoszącej się do całego majątku spółki. Zdaniem Sądu dowody odnoszące się do kondycji finansowej spółki w postaci sprawozdania finansowego za 2012 rok oraz deklaracji podatkowej za rok 2012, nie obrazują aktualnego stanu majątkowego dłużnika, świadczą natomiast o tym, że spółka posiadała jeszcze przed ogłoszeniem upadłości zapasy towarowe oraz majątek trwały, a sam powód przyznał, że przed ogłoszeniem upadłości udało mu się wyegzekwować kwotę w wysokości 1.264,82 zł. Sąd zauważył, że powód przedstawił też komornicze zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat z dnia 15 marca 2013 roku, jednakże zdaniem Sądu z powyższego dokumentu nie wynika jednoznacznie, czy do zaspokojenia miało dojść z całości, czy też z części majątku spółki.

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdził, że powód nie udowodnił przesłanki braku majątku dłużnika na datę zamknięcia rozprawy i tym samym nie wykazał stanu bezskuteczności egzekucji, przez co powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd uznał, biorąc pod uwagę sytuację majątkową powoda, że obciążanie go kosztami, w zakresie których był zwolniony na mocy postanowienia z dnia 5 czerwca 2013 r. byłoby sprzeczne z zasadami słuszności.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w punkcie I., zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.

1. art. 233 § 1 kpc poprzez jego wadliwe zastosowanie, polegające na sprzecznym z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie oraz sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym przyjęciu, że upadła (...)posiada wystarczający majątek na zaspokojenie wszystkich swoich wierzycieli oraz przyjęciu, że wobec tak olbrzymiego zadłużenia bezskuteczność egzekucji wobec pozwanego nie została przez powoda udowodniona,

2. art. 232 kpc poprzez wadliwe przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne tj. bezskutecznej egzekucji wobec (...)podczas gdy powód zaoferował logiczne, wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci sprawozdania finansowego spółki potwierdzającego, że spółka posiada ogromną liczbę wierzycieli wobec których nie wykonuje swoich wymaganych zobowiązań pieniężnych oraz że zobowiązania spółki wobec wierzycieli wynosząc około 5.437.000 złotych,

II. naruszenie prawa materialnego tj.: art. 299 ksh, art. 10 i 11 § 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, art. 146 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w związku z

art. 299 ksh, art. 342 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w związku z art. 299 § 1 ksh, art. 5 kc.

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu:

- z zaświadczenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku A. B. z dnia 4 listopada 2013 roku,

- akt postępowania upadłościowego (...) toczącego się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy (sygn. akt VIII GUp 6/12).

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części tj. w punkcie I oraz przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

SĄD APELACYJNY USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w znaczącej części.

Sąd Apelacyjny aprobuje i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie skali zadłużenia (...) względem powoda, określonej nakazami zapłaty wydanymi przeciwko spółce przed ogłoszeniem jej upadłości. Natomiast nie zyskała akceptacji wyrażona przez ten Sąd ocena jakoby fakt prowadzenia postępowania upadłościowego unicestwić mógł w sprawie niniejszej roszczenie odszkodowawcze powoda skierowane w trybie art. 299 k.s.h przeciwko członkowi zarządu tej spółki. Ocenę tę Sąd motywował perspektywą zaspokojenia powoda w tamtym postępowaniu i nieudowodnieniem przez powoda bezskuteczności egzekucji przeciwko samej spółce. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pogląd taki nie jest trafny.

Do przyjęcia odpowiedzialności członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. konieczne oczywiście jest stwierdzenie, że zaspokojenie z majątku spółki nie jest możliwe (tak też SN w wyroku z dnia 30.05.2008 roku, III CSK 12/08). Zgodzić się także wypada z poglądem, że - co do zasady - postępowanie upadłościowe prowadzące do likwidacji majątku dłużnika pełni funkcję szczególnego postępowania egzekucyjnego i potencjalnie umożliwia zaspokojenie wierzycieli spółki. Jednakże podkreślić należy, że okoliczność taka winna być przedmiotem indywidualnego badania w konkretnej sprawie, nie można bowiem wykluczyć, że in casu stan masy wystarczy jedynie na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego lub pokrycie wierzytelności wyprzedzających wierzytelność powoda.

Bezskuteczność egzekucji może być wykazywana przez wierzyciela spółki kierującego roszczeniem przeciwko jej zarządcom według ogólnych zasad obowiązujących w procesie, a zatem wszelkimi środkami dowodowymi, co zauważył także Sąd I instancji. Jednym z takich środków może być więc dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy upadłościowej, umożliwiających ustalenie, czy umieszczenie wierzytelności powoda w dalszej kategorii niż uprzywilejowane wierzytelności z kategorii I i II wskazane w art. 342 prawa upadłościowego i naprawczego, w zestawieniu ze środkami przeznaczonymi na zaspokojenie wszystkich wierzytelności, realnie umożliwi pokrycie także jego wierzytelności (por. uzasadnienie SN do wyroku z 9.04.2008 r., V CSK 527/07, LEX 395215). Zasadnie zatem w sprawie niniejszej powód domagał się przeprowadzenia dowodu z akt sprawy VIII G Up VIII/12.

Analiza dokumentów zgromadzonych w postępowaniu upadłościowym prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że stan majątku upadłego uniemożliwia zaspokojenie wierzytelności powoda i uzasadnia przyjęcie bezskuteczności egzekucji w rozumieniu art. 299 k.s.h. Wprawdzie na datę zamknięcia rozprawy w nin. sprawie Skarb Państwa nie zgłosił w tamtym postępowaniu wierzytelności w kwocie 506.398,39 zł, co było wcześniej sygnalizowane (k. 549 akt) i co ewidentnie - także w ocenie syndyka - prowadziło do umorzenia postępowania upadłościowego, tym niemniej i bez tej wierzytelności, skala wierzytelności innego rodzaju, wyprzedzających wierzytelność powoda

jest znaczna na tyle, że uzasadnia tezę, iż jego zaspokojenie w tym postępowaniu nie jest możliwe w najmniejszym nawet stopniu.

Okolicznością bezsporną było, że wierzytelność powoda (podobnie jak 66-ciu innych wierzycieli) została zakwalifikowana do kategorii czwartej. Wyprzedzają ją zatem wierzytelności z kategorii drugiej i trzeciej (wierzytelności z pierwszej kategorii brak), a te zamykają się łączną kwotą 242.799 złotych (lista wierzytelności - k. 169, 182 i 193).

Znamiennym jest, że syndyk oświadczył, iż w dniu 12.07.2013 roku doszło do ostatecznej likwidacji wszystkich składników masy upadłości, a zatwierdzenie w dniu 8.11.2013 r. listy wierzytelności umożliwiło syndykowi wykonanie projektu planu ostatecznego podziału funduszy masy upadłości, zamykających się kwotą 29.704,98 zł (k. 476 akt VIII G UP 6/13). Z planu tego wynika, że kwota możliwa do podziału (po odjęciu wydatków kosztów obsługi księgowej, wynagrodzenia syndyka, wykreślenia podmiotu z KRS) wynosi 20.000 złotych co umożliwia tylko częściowe zaspokojenie wierzycieli z kategorii drugiej, tj. FGŚP i ZUS (wierzytelności te łącznie wynoszą 75.010,99 zł). Wprawdzie syndyk wycofał następnie (k. 511) ten plan, ale wynikało to tylko ze złożonej przez Skarb Państwa Urząd Skarbowy w B. zapowiedzi zgłoszenia do 7.03.2014 r. wierzytelności w kwocie 506.398,39 zł z tytułu naliczonej spółce kwoty korekty podatku VAT, co ostatecznie nie nastąpiło. Nie zmienia to jednak oceny, że kwota, która obecnie może być przedmiotem ostatecznego podziału nie przekracza - jak to wyżej wskazano - 20.000 złotych, przez co wierzytelność powoda nie może być zaspokojona w postępowaniu upadłościowym w żadnym zakresie.

Wykazanie bezskuteczności egzekucji wywołuje odpowiedzialność członków zarządu za jej zobowiązania, a oni mogą zwolnić się z tej odpowiedzialności - stosownie do art. 299 par. 2 k.s.h. - jedynie w przypadku wykazania, że wnioski o wszczęcie postępowania upadłościowego lub układowego zgłosili we właściwym momencie bądź że niezgłoszenie takie było niezawinione bądź, że pomimo takiego niezgłoszenia wierzyciel nie poniósł szkody.

Ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności spoczywa na osobie pozwanej. Jak słusznie podkreślił SN w wyroku z 22 maja 2013 r. (III CSK 321/12, LEX nr 1353211) „odpowiedzialność ukształtowana przez art. 299 § 1 k.s.h. służy interesowi wierzycieli i ma na celu ich ochronę, stanowiąc o zasadach i przesłankach odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okolicznościach wskazanych w tym przepisie. Przesłanki egzoneracyjne określone w art. 299 § 2 k.s.h. mają na celu zrównoważenie sytuacji członków zarządu spółki z o.o. wobec wierzycieli, jeżeli mimo bezskuteczności egzekucji wobec spółki nie powinno się również do odpowiedzialności cywilnej pociągać tych osób, z przyczyn enumeratywnie wskazanych w powołanym przepisie. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki”.

W sprawie niniejszej pozwany przed sądami obu instancji nie podjął obrony zmierzającej do wykazania zaistnienia przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność. Zgodzić się przy tym należało z powodem, że dokumenty załączone do pozwu dowodzą z jednej strony istnienia niezaspokojonej przez spółkę wierzytelności, a z drugiej świadczą o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości z przekroczeniem czasu właściwego, skoro obecnie nie jest nawet możliwe pełne zaspokojenie uprzywilejowanych wierzytelności z drugiej kategorii. Przyjąć należy, iż pomimo tego, że spółka już w 2012 roku nie regulowała należności względem ZUS-u i własnych pracowników (i ewidentnie także względem swoich kontrahentów, w tym od października 2012 r. względem powoda), to pozwany jako członek zarządu nie wystąpił w terminie określonym w art. 11 § 1 prawa upadłościowego, tj. w terminie 2 tygodni od zaprzestania płacenia długów przez spółkę, z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

Stan taki uzasadniał uznanie powództwa za usprawiedliwione, a zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 232 i 233 k.p.c. okazały się zasadne, podobnie jak zarzut naruszenia art. 299 k.s.h. Tym niemniej powództwo nie mogło być uwzględnione w części obejmującej odsetki od kwot wymienionych w pozwie i zasądzone od spółki. Słusznie wprawdzie powód w ślad za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. (III CZP 118/06, Lex 203871) wskazywał, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania

egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej, tym niemniej uszło uwagi skarżącego, że niewyegzekwowane od spółki odsetki mają charakter szkody, co wymaga wyrażenia ich wartości kwotowej.

W judykaturze przeważał pogląd, że odpowiedzialność określona w art. 299 k.s.h. (poprzednio w art. 298 k.h.) ma charakter odszkodowawczy (np. uchwały z dnia 4 lipca 1997 r., III CZP 24/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 165, z dnia 15 czerwca 1999 r., III CZP 10/99, OSNC 1999, nr 12, poz. 203, wyroki z dnia 19 stycznia 2000 r., II CKN 682/98, nie publ., z dnia 15 maja 2001 r., I CKN 1189/98, nie publ., uchwała z dnia 20 grudnia 2001 r., III CZP 69/01, OSNC 2002, nr 10, poz. 118, wyroki z dnia 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1138/00, nie publ., z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22, z dnia 28 listopada 2003 r., IV CK 219/02, nie publ., z dnia 28 stycznia 2004 r., IV CK 176/02, "Wokanda" 2004, nr 9, poz. 7, z dnia 21 maja 2004 r., III CK 55/03, z dnia 27 października 2004 r., IV CK 148/04, nie publ., z dnia 14 czerwca 2005 r., z dnia V CK 719/04, nie publ., z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 736/04, nie publ.).

Na szkodę składać się może zarówno niewyegzekwowana od spółki należność główna, koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego, jak i odsetki, przy czym granicy czasowej dla ustalenia szkody wynikłej z niezaspokojenia się w zakresie odsetek nie wyznacza bynajmniej data złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (zob. uzasadnienie wyroku SN z 16.10.1998 r., III CKN 650/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 64). Odsetek należnych od spółki na zasadzie art. 481 k.c. nie można jednak utożsamiać z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozywanego członka zarządu. Nie wstępuje on wszak w sytuację prawną dotychczasowego dłużnika lecz odpowiada w zakresie szkody poniesionej przez wierzyciela. Zatem sformułowanie względem niego roszczenia odszkodowawczego wymaga kwotowego wyrażenia odsetek. Aprobując pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lutego 2002 roku (IV CKN 793/00, LEX 54149) wskazać należy, że w razie niespełnienia takiego wymogu zasądzenie na rzecz strony powodowej odszkodowania obejmującego odsetki stanowiłoby wyjście ponad żądanie i tym samym naruszenie art. 321 k.c.

W takiej sytuacji wniosek powoda o zasądzenie odsetek mógł być rozumiany jedynie jako domaganie się odsetek od kwoty objętej powództwem. W konsekwencji odsetki za opóźnienie od zasądzonej kwoty powinny być określone w sposób odpowiadający art. 481 k.c.. O tym, od kiedy się one należą powinna rozstrzygać ustalona, zgodnie z art. 455 k.c., chwila wymagalności dochodzonego w trybie art. 299 k.s.h. odszkodowania. W świetle regulacji art. 455 k.c. przyjąć należy, że roszczenie tego rodzaju, jako bezterminowe, staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie powód, listem poleconym nadanym w dniu 20.05.2013 r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 88.678,00 złotych w terminie 3 dni od otrzymania tego pisma. Uznając, że czas niezbędny na obieg korespondencji wynosi 7 dni, przyjąć należało, że upływ tego terminu nastąpił z dniem 30.05.2013 r., a zatem odsetki za opóźnienie, należne od pozwanego w trybie art. 481 k.c. otworzyły swój bieg w dniu 31.05.2013 r. i powód może się domagać ich zasądzenia od tej właśnie daty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł reformatoryjnie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z par. 6 § 6 i w zw. z par. 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 (Dz. U. 163 poz. 1349 ze zm.).